

Es. 53: 10. Herrans upsåt
skal uti hans (tjenares)
hand framgång hafwa.
Til...

*1700-1829 81 Cbza 1748 Husgafvel o.
Briant*

National Library
of Sweden

Herrans upsat skal uti Hans (tjenares) hand
framgång hafwa.

Tilfälligt betraktadt

Lä

KRIGS-COMMISSARIENS

I Kongl. Majts och Rikens Höglofl. Krigs Collegio

Herr JOHAN BRIANTS

I Lifstiden Kåra Waka

Then Wälborna BRUCN

FRU ANNA

HUSGAFVEL,

Efter en långsam utstående sjukdom
then 30 Jun. 1748. Saligen affömnade, och theß
andelösa lekamen den 2 Jul. thepåsöliande i
Stockholms Stads Storkyrka med an-
ständig heder i grafwen sattes.

SEDERHOLM, trykt af PETER Jör. NYSTRÖM.

Sir Riffens Förste blödde
I dödsens trälars stad,
Och ändteligen dödde
För them på korsset glad,
Han honom tå nedlade,
Som döden i wäld hade,
Och Lifwet återwan.

Handskriften blef borttagen,
Som utaf Lagen kom,
Och fast wid korsset slagen,
Til tröst för syndarom;
Misgjerningen försönad,
Then fallna werlden skonad;
Rättfärdighet framhafd.

Nu upgiel Glädje: Solen;
Wår Borgen fjändes god;
Nu blef ock Nåde: Stolen
För trona i Hans blod;
Nu öpnades then brunnen,
Then rening warder funnen,
För Salems Borgerckap.

Så är tå lagder worden
Then enda grund och stöd
Til Lif för hela jorden
I Jesu Christi död;
Ho nu will döden slippa,
Then måst i Sions klippa
Ha' funnit bo och rum.

Hon öpen står för alla;
Men finnes dock af få;
Ty måsta delen falla,
Och stöta sig therepå;
Man har nu i then saken
Mist både syn och smaken,
Som lyster Anglom se.

Then ene therepå bygger
Sin salighet, at han,
(Drott för GUD,) så stygger
Ej är som Publikan,
Hwad han kan eljest fela
Skal Christi nåd wäl hela,
Then han tilågnar sig.

En annor går helt modig
Then breda wägen fram,
Är stolter, wred och frodig,
Och syndar utan skam;
Then tredje tänker bota,
Och synderna utrota
Med samwets qwal och dom.

Så blifwer Jesus glömdet,
Som borde äran få,
Och menniskjan fördomdet

Får utur tiden gå:
Se'n är förfent at fråga
Om thet går an at wåga
Uppå Hans Blods-förtjänst.

Doct antingen man ratar
All sanning i gemen,
Ell Herrans Smorda hatar
Imunder bättre sten;
Skal Han doct wål bli lönter,
Och för sin marter frönter,
Som sjelf Hans Fader sagt.

Blef Han på korset hängder,
Och ofrad som et lam;
Så skal uti Hans händer
GUDs upsåt och gå fram:
Them alla til at frälsta
Och gifwa ewig hälsa,
Som Nåden ej försmå.

Thet gör at öfwer jorden
Wid himlens norra Pol,
Är nu upgången worden
Rättfärdighetens Sol,
Hvars Nåde-stien ock tänder
I Swea falla Länder,
GUDs ljusastaka op.

The fattige thet höra
Hans Ewangelium;
Then börjar tungan röra
Som förr har varit dum;
The wilde warda tama;
The krymplingar och lama
Så springa som en hjort.

Them

Them hungrigom GUD tickar
För intet lifsens spis,
Them törstigom ock dricka
För lika billigt pris.
Kort sagt: Ho som wil taga,
Ej orsak har at klaga
Utdöfwer någon brist.

* * * * *

Exempel har man redan
Ibland of många sedt,
Och icke länge sedan
Besynnerligen et,
Tå utaf frälsta fåren
Et blifwit gjömdt i Sären,
Och hem af Herdan fördr.

Thet war til lön anslagit
För Herrans arbete,
Nu är thet från of tagit,
Ut se Hans ansikte.
Fast jorden hyddan gjömmar,
Doct ingen af of gjömmar
Thes sälla hadanfärd.

En ihenna dyra Sjålen
Hon gaf of dag från dag
Bewis och wedermålen
Af Herdans hjertelag;
Och at ej annat finnes
Hwaraf wårt hjerta winnes,
In Jesu Christi Blod.

Hon wiste nog at säga,
Hwad synda:loten är;
Hwad

Hwad många renings vägar,
Man förestrifwa plår;
Och om inbillnings trona,
Som synderna kan stona:
Ty Hon thet alt försökt.

Men när Hon fick förmärka,
Alt thet går aldrig an,
Alt sielfwer något wärka,
Och gjöra hwad man kan;
War Hennes wisshet: ligga
Wid Nådens dörr, och tigga
En liten smula bröd.

Hon bad med tårar strida:
O! Jesu, låt mig se
Tin dyna Sår och Sida,
Som endast lif kan ge:
Jag ej behöfwer mera,
Och läkedomar flera
Wil jag ej weta af!

Nu Frälsaren ej drögde,
Men skänkte Henne strax
Sitt Blod, som hjertat bögde,
Alt thet blef mjukt som wax.
„Nu sade Hon sig mera
„En droppa Blod wärdera,
„In hela werldens gods.

„Och vidare: „at klaga,
„På brist jag icke må;
„Men kunde jag mottaga,
„Så fick jag mer äntå,
„Dock är min Själ wäl spissad,
„Wäl

„Wälsignad, uohögd, prifsad,
„Ware GUDs härlighet.

Hon såg ej mer tillbaka
På thet som synes här,
Sen Hon sådt se och smaka,
Hur lustig HERRen är;
Men långtade alt sedan,
At snart få Ilias hädan,
Och wara Christo när.

Man måste stundom gifwa
Besked, om Hennes krog
Så frist än kunde blifwa,
At Hon mer kommo op;
När någon tå lät swara:
Thet kan ej möjligt wara;
Så sad' Hon: „GUD ske lof!

„Tänk! när jag får afklåda
„Thet matta hyddans hus,
„Och mig sen ewigt glåda
„I HERRans klarhets ljus;
„Tå låter jag mig höra,
„Som foglarna plå' gjöra,
„När the bli buren qwitt.

Så låg Hon glad och nögder,
Och wåntade på båd,
Rätt wördnadsfull och högder
Utöfwer HERRans Nåd,
Försäkrader i Trona,
At Härlighetens Krona,
War Henne wist beredd.

Hon

Hon prisade then stunden
Af hjertans hog och sinn'
På hwilken Hon blef bunden
I lifsens knippe in,
Och (som Hon sjelfwer sade,)
Sick samlas i then lada
Tit Sonens Såd blic förd.

Nu börjad' dagen swalkas
För kroppen, som war trött,
Och aften-stunden nalkas,
At Hon fick somna sött;
Ty lutar Hon sig neder
I Jesu sköt, och beder:
Min Wän! för bruden hem!

Strax slipper duswan banden,
Som hade stårdt thes fot;
Och Noach räcker handen,
At taga Henne mot.
Nu för Hon med ny tunga
Om Lamens Blod fritt sjunga
Uti Förbundens Ark.

Så lef då ewigt nögder,
Tu dyra Frälsta Sjal,
Ligg för GUDS Lam nedbögger,
Och sägna honom wäl!
Gack Fadren och Hans Anda,
Som lydigt barn tilhanda
Med Amen! Lof! och Pris!

